

A Megszentelt Élet 26. Világnapján
2022. február 2.

Levél Jubilánsainknak - 2022 "Szeretteim"

„Isten szeretete kiáradt a szívünkbe...” (Róm 5,5)

Kedves 2022-ben jubiláló Nővéreink!

Örömteli és szerető szívvel imádkozom értetek, gratulálok nektek 25, 40, 50, 60, 70, 75 és 80 évvel ezelőtt letett első fogadalmatok évfordulója alkalmából. Ebben az évben én is veletek együtt ünneplem jubileumomat. Ez az időszak jó lehetőség arra, hogy ismét megtapasztaljuk Isten mindig hűséges, bensőséges szeretetét.

Isten szeretete a szívünkbe áradt, és hűséges életünk tanúskodik erről a szeretetről. Valójában a „szeretetté válást” ünnepeljük - azt, hogy mi Isten szeretettjei vagyunk, akiket arra választott ki, hogy ezt a szeretetet megéljük, és akiket arra küldött, hogy ezt a szeretetet láthatóvá és élővé tegyünk a világunkban.

Ez a tanúságtétel a remény és a bátorítás mélységes forrása, az az „örömhír”, amelyre a mai világnak oly nagy szüksége van ezekben a sötét és bizonytalan időkben. Köszönjük nektek ezt a tanúságtételt, és köszönjük Istenünknek, hogy szeretett minket, és általunk és valamennyi iskolanővéren keresztül megmutatja szeretetét.

Arra bátorítalak benneteket, hogy ebben a jubileumi évben, gondolkodjunk el azon, hogyan tapasztaltuk meg a szeretet misztériumát az életünkben? Hogyan alakította és formálta ez a szeretet küldetéses életünket? Milyen szeretettel szerettek minket? Milyen szeretet megélésére és megvalósítására kaptunk meghívást a mai világunkban?

A Szeretet sürgetése

„A szeretet arra sürget minket, hogy akaratunkat Isten akaratával egyesítsük.” (K/19.)

A mi Teremtő Istenünk, Aki minden létezés forrása, szeretett minket és az egész teremtést. Isten vágya mindannyiunk és minden egyes ember számára az, hogy tudjuk, szeretve vagyunk, és érezzük át szeretettségünket. Úgy tűnik, hogy Isten számára ez jelenti a szeretet sürgetését. János evangéliumából (3,16) tudjuk, hogy Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte.

Nemrégiben ünnepeltük a karácsonyt, szemléltük a megtestesülés mélységes misztériumát, amely az egész teremtés és az emberiség történelmének szívében, és a mi szent történelmünkben

bontakozik ki. Isten annyira vágyott arra, hogy velünk legyen, hogy úgy döntött, egy lesz közülünk, hogy ezáltal még jobban megismerhessük Istent, az Ő szeretetét és azt, hogy szeretett lények vagyunk.

Kicsit jobban megértjük ennek a szeretetnek az értelmét, amikor Jézus felveszi a keresztséget, és az Atya Jézus iránti szeretetét a mennyei hang megerősíti: „Te vagy az én szeretett Fiam”. (Lk 3,22). Miközben Jézus megtapasztalja az Atya szeretetét, a szeretet sürgető érzése keríti Őt hatalmába. A pusztában zajló megkülönböztetés időszaka után elindul, hogy tanítson, gyógyítson, hirdesse Isten uralmát, és másokat is képessé tegyen erre a küldetésre.

Az Isten általi szeretettség kegyelme nem csak Jézusé. „A keresztség pillanatától fogva új módon vagyunk nyitottak Isten működésére életünkben. Felvétettünk Krisztus életébe...” (K/2.), osztozunk a szeretet ajándékában és az abban rejlő küldetésben. „Mert Isten előbb szeretett minket, szeretetben válaszolunk” (K/10.), küldetést kaptunk, küldve vagyunk a szeretetre.

Mi történik, amikor megtapasztaljuk, hogy Isten szeret bennünket, szeretett gyermekének nevez minket, belép az életünkbe és birtokba veszi azt? Boldog M. Teréziáról tudjuk, hogy fiatal nőként milyen erőteljes élményt szerzett a szeretetről; a szeretet sürgetése hogyan ragadta meg őt, és késztette arra, hogy radikálisan kövesse Krisztust. „Mindezt most Jézusban írom, aki megmutatta nekem kimondhatatlan irgalmasságát... Nem tudom leírni belső békémet. Most Jézusban vagyok! Jézus azt tesz velem, amit akar, én bízom benne. ... Igen, a szeretet nem várhat” (Terézia anya 1. sz. leveléből).

A szeretet nem várhat. Isten szeretett gyermekeiként arra küldöttünk, hogy Isten küldetéses tanítványai legyünk. Az a hivatásunk, érezzük át, Isten szeretett gyermekei vagyunk; egymás és mások iránt is mutassuk meg szeretetünket úgy, ahogyan mi is megtapasztaljuk Isten felénk áramló szeretetét. Erre ösztönöz bennünket Isten szeretete.

▲ **Hogyan tapasztalom meg, hogy Isten szeretett gyermeke vagyok, hogyan élem meg a szeretet sürgető erejét?**

A radikális szeretet

„Miközben egyre mélyül hozzá fűződő bensőséges kapcsolatunk, Ő új és nagyobb szeretetre szabadít fel bennünket.” (K/13.)

„Krisztus feltétlen szeretetétől megragadva teljes örömmel adjuk át neki egész személyiségünket.” (K/13.). Milyen tett lehet radikálisabb, mint önmagunk egészét odaadni szeretetben? Isten hívott, és arra szentelt minket, hogy feltétel nélkül kövessük Jézus Krisztust (vö. K/48.), kötelezzük el magunkat a szeretetben való növekedésben, egyre inkább váljunk hasonlóvá Krisztushoz, és fogadjuk el az értékes és radikális szeretetet.

Hirdetjük: „Krisztus kegyelme által megerősítve és az Ő példáját követve készek vagyunk arra is, hogy Isten országáért nélkülözést, megvetést és elnyomást viseljünk el, és a halált is vállaljuk.” (K/17.). Krisztussal együtt megtanulunk Isten szemével és szívével látni, átérezni a körülöttünk lévők szenvedését és fájdalmát, együtt sírni a gyászolókkal, küzdeni azokkal az igazságtalanságokkal, melyek kialakulásában nekünk is részünk van, gyógyítani a sebeket, bátran és próféta módon élni az evangéliumot, és vállalni a kiszolgáltatottságot. A sebezhetőség ráébreszt bennünket arra, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk, és meghívást kapunk arra, hogy osztozzunk Isten sebezhetőségében - az isteni együttlétben.

Egyik korai elmélkedésében Boldog M. Terézia is a radikális szeretetről ír: „Ki tette a szenteket olyan erőssé, ha nem a szeretet? Ki tanította őket igen nagy önmegtagadásra, ha nem a szeretet? ...Ki segített nekik lemondani önmagukról, ha nem a szeretet? ... A szeretet átadta magát a keresztes keserves halálának...”. (Terézia anyja 1. sz. leveléből).

Arra kaptunk meghívást, hogy „Jézus Krisztus küldetését folytassuk”, hogy „életünket áldozzuk a közöttünk és minden ember közötti mélyebb egység létrejötte érdekében. Átéljük, hogy Jézus önmagát áldozza fel az Atyának értünk.” (Szabályunk: Előszó, K/34.) Krisztustól megtanuljuk, hogy isteni hivatásunk a radikális szeretet megélése, a kenózis* - önmagunk kiürítése egy olyan kölcsönösségben, amely személyes és interkulturális, egyetemes és kozmikus. A radikális szeretet egyre nyitottabb a végső önátadásra, és az egyetemes közösség felé ösztönöz bennünket.

* A kenózis jelentése: Jézus „kiürítette magát, szolgálai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2,7) Önmagunkról történő lemondás.

▲ Milyen az a radikális szeretet, amelyre meghívást kaptam, és amelyet el kell fogadnom és élnem kell?

A szeretet teljessége

„Bízunk abban, hogy Isten mindig a lét teljességére hív bennünket...” (ÁD/124.)

Ha tanulunk Krisztustól és egyre inkább hasonlónak válnunk hozzá, ha növekszünk és érlelődünk a szeretetben, akkor találkozni fogunk a szeretet paradoxonával. Krisztus azt tanítja, hogy nincs nagyobb szeretet, mint életünket adni barátainkért (vö. Jn 15,13). Mindent odaadni, lemondani életünkről, a végsőig szeretni, azt mutatja, hogy a szeretet erősebb a halálnál.

Ha átöleljük és megéljük a szeretet radikalitását, akkor megújulással találkozunk, felfedezzük a szeretet és a létezés teljességét. A minket sürgető, radikális szeretet a halált is legyőző szeretet, amely az örök élet felé vezet bennünket. A szenvedésben is kitartó és a halálig hű szeretet energiát szabadít fel egy nagyszerűbb élet és a közösség - a szeretet teljessége, Isten teljessége - számára.

Szent Pál mindezt gyönyörűen fogalmazza meg imájában:

„a hittel Krisztus lakjék szívetekben, s gyökeret verjetek és alapot vessetek a szeretetben. Akkor majd fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, megismeritek Krisztusnak minden értelmet meghaladó szeretetét, és beteltek az Isten egész teljességével.” (Ef, 3,17-19)

A szeretet teljességébe növekedve kezdjük megtapasztalni Isten teljességét, érzékelni Istent mint Szentháromságot, Akit Szent Bonaventura a szeretet „kútfejének” nevezett, és kezdünk osztozni a Szentháromság bensőséges kapcsolatában, a szeretet közösségében. Heidi Russell úgy beszél a Szentháromságról, mint a Szeretet Forrásáról, a Szeretet Szaváról és a Szeretet Lelkéről. A Szentháromságos Isten a Szeretet Forrása, Aki a Szeretet Igéjében nyilatkozik meg, a Szeretet Lelkében valósul meg, jelen van, közösséget alkot és közösséget formál. (vö. Heidi Russell: A Szentháromság mint a Szeretet Forrása, Igéje és Lelke: A valóság magvát alkotó Kapcsolat, LCWR Országos Közgyűlés, 2018. augusztus 9.).

Napjainkban a meghívásunk lényege, hogy bízzunk az élet szívében működő szeretet energiájában, higgyünk szeretettségünkben, hagyjuk, hogy a szeretet megragadjon minket, és teremtsük meg a szeretetnek azon útjait, amelyek a szeretet teljességébe, a szeretet egyetemes közösségének kialakulásához vezetnek. Amilyen mértékben szeretünk, és amilyen mértékben lépünk ki önmagunkból, hogy közösséget alkossunk, olyan mértékben tesszük magunkévá azt „a szentháromságos dinamizmust, amelyet Isten teremtésétől fogva belénk írt.” (vö. Laudato Si', 240). Fogadjuk be a szeretet kegyelmét; „mélyítsük el tudásunkat arról, hogy kik vagyunk a Háromságos Istennel, egymással és Isten csodálatos világegyetemével való kapcsolatunkban”; és nőjünk bele a szeretet teljességébe, amelyet Isten kíván számunkra.

^ **Hogyan kaptam meghívást arra, hogy a szeretet teljességét éljem?**

Kedves Jubiláns Nővérek!

Ünnepeljük és éljük a szeretet kegyelmét! Ebben a jubileumi évben dicsérjük és köszönjük meg Istennek hivatásunk ajándékát, és örülünk annak, hogy szeretve vagyunk. Isten szeret minket, és azért küld minket, hogy tanúságot tegyünk a Szeretetről, hogy mi magunk legyünk a szeretet.

Mint Isten szeretett gyermekei, a Végtelenül Szerető Isten mindent megad nekünk, ezért döntünk úgy, hogy bátran elfogadjuk a szeretet fejlődését - sürgetését, radikálissá válását és teljességét az életünkben.

Isten szeretetében egyesülve:

Sister Roxanne Schares

Sister Roxanne Schares, SSND

Általános Főnöknő